

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kvædlinger eller Smaakvad

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 219. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_251-txt-shoot-idm6435/facsimile.pdf (tilgået 09. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Levnet vilde sande, hvad han forde i sit Skjold. Nu mente jeg, at ligesom den lille Bøg er skrevet i en Rytarsaat, saa er den selv en saadan, og for mit Del staaer i den et underligt forsamlet Billede af hvad jeg var og hvad jeg er, af hvad jeg gjorde og af hvad jeg haver end tilbage; men at ei dette stod mig Kært for Die, imens jeg selv stod i den stjernelare Winternat, det kan man vide ogsaa deraf, at det da havde været mig umuligt at tale og at sünge saa.

Bogen begynder med en lille Sang til min gamle Gader, som blev Jubelrøer i de samme Dage og var en af de saa overlevne Guds Deds Tjenere, som var Præst i Morten Luthers og de gamle Dages christelige Land, og mens jeg stittede paa Solværkandsen om det gamle Præstehoved, da maatte Diet sagtens see et Glimt af den uhyalige Gyldkrone i det Høie, og kedes ved af Verdens forlangelige Væsen, ja selv ved Laurbærkrandsen og det tomme Sjæleværk som Verden gav Udbeligheds Navn, og Tungen maatte sünge:

Laurbærkrandsen har jeg krifet til,
Men ei meer jeg traagter den at vinde,
Hvad er vel et botget Karvepøl,
Hvad en Krands, som Mennesket lau binde,
Hvad er Møgt og hvad er alt paa Jord
Med det rene, Klare Guddoms Ord?
Derfor skal min Sang nu ene tone
Til hans Døis, som streg i den Himlen ned,
Som os vilde med vor Gud forsoner,
Stjænke os en salig Eoighed.

Vel maatte det i lige Limer falde mig paa Sinde, at det var Morten Luther, den Mand, som gjennem ham oplyvede Kirken, bortføvet, at for kunde Ingen tænke paa at vandre til hans Grav for at komme ham ihu, ei kunde man ønske at give den livløse Sten hans Navn i Gjemme for de hule, klangfulde Stens havde holdt op at velsigne hans Minde og gjentage hans Psalmers hellige Toner. Vel maatte jeg fra det høie Stade paa Morten Luthers Grav see store Vidnesbyrd, om hvilken Kraft Guds rene Død mon eie og kundgjorde i de forbigangne Dage, see den nærværende Tid i sin hele Kræbtingfikkelse, stolt i sine glimrende Halter af sin egen Usfethed og Skjændsel; vel maatte jeg føle en brændende Længsel efter at see det kraftige Død atter vandre paa Veirets Vinger, og indaande Liv og Mod og Kraft i den døende Sløgt, men og maatte jeg stande nedbøiet, forsagt, naar jeg spurgte hvortledes? og Intet kunde troste mig uden Tanken om den Guds høie Fred og Jesu Christi Kraft, hvis Spor jeg saae paa Livens Volger, uden dog ret at føle dem inden i mit eget Hjerte. Derfor bad jeg Ddningen

Medens du kan tale Herrens Ord,
Og see Altet i hans Navn velsigne,
Lys Velsignelsen da over mig,
At min Leo de Helliges maa signe,
Løste mig til Christ i Himmetig.

